

OĞUZHAN ÇELEBİ

BİR
GÜZEL
ADAM

ANLATI ROMAN

Senden umudunu
almalarına izin verme!
Bilmiyorlar senin
neler yaşadığını...

CARPE
DIEM

Bir Güzel Adam

Yazar: OĞuzhan Çelebi
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 211
Yerli Roman-yk
1. Baskı, İstanbul, Nisan 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa - Topkapı / İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Hayatımın en zor zamanlarından biriydi, belki de en zoru...

Şehrin kenar mahallelerinden birinde oturuyorduk. Sokaklarında koşarak terlediğim, akşam ezanlarıyla biten oyunlar oynadığım, annelerin seslenişleriyle şenlenen, sıcaklığını kaybetmemiş bir mahallede...

Çocukluktan gençliğe geçtiğim yıllarda, her şeyimle akranlarımdan farklı olmak istiyordum. Herkes önde gidenlerden olmayı dilerken, ben arkadan gelenlerdendim daha çok.

Evimiz mahallenin tam merkezindeydi. Tüm evleri görebiliyordum çatı katına çıktığımda. Zor olmuştu, annemin işe yaramaz eski eşyalarla doldurduğu çatı katını geçerek manzarayı görmek.

Gençlik sancılarımı, fark edilme çabalarımı, depresyonlarımı da alıp kaçıp saklandığım bir mağaraydı sanki çatı katı benim için.

Okulla aramın çok iyi olduğunu söyleyemem hele ki ilkokuldan ortaokula, ortaokuldan da liseye geçiş donemlerinde. Bir turlu buymeyi kabullenemediğimden zannedersem.

Ben, bir yerde treni kaçırmıştım ama nerede?

Altıncı sınıf matematiğini hiç anlayamadım mesela. Hoca son yazılıyı yaptığında, ilk yazılıdaki konuları daha yeni yeni anlayamaya başlıyordum. Sanırım ondan sonra alıştım hep geriden gelmeye.

Matematiğin eksikliğini de hayatımda hep hissettim. Hayatın kendisinin de bir matematik olduğunu anlatıp durduklarından, bir şekilde kapatmaya çalıştım bu eksikliğini. Sonradan öğrendim, anladım ki matematik ezberlenmiyormuş, hayat da yle! Ah, evet! Burada kaçırmış olmalıyım o treni...

Adım Yusuf, kuyuya düşenlerdenim ben de. Şu asrın tam ortasında, en derin kuyulara atılanlardanım. Kuyunun ne olduğunu bilemeyenlerdenim.

Kuyuda bir başına yapayalnız kalanlardanım. Bir başına karanlığa dayananlardanım. Kuyuda olanım, kuyuda kalanım, kuyudan çıkmayı bekleyenim... Çıkış yolunu arayanlardanım senin gibi...

Bir el uzansın istedim bana hep... Zihnimin en kuytu köşelerine kadar hissettiğim şu yalnızlığı dindirsin. Bir el uzansın istedim, tutsun çıkarsın beni bu kuyulardan. Bitirsin, bitmek bilmeyen o şey her neyse.

Ve o el uzandı, hiç beklemediğim bir yerden. Kuyunun kapağı aralandı, içeriye sızan gün ışığı aydınlattı önümü.

Eğer el sana uzanmadıysa henüz, sabret ve kuyunun kapağının aralanacağı güne kadar bekle. Senin de çiçek açacağı vakitler gelir elbet, Allah büyük!

Ortaokuldan liseye geçiş sınavı yaklaşıyordu, daha doğrusu yaklaşıyormuş, bunu sınıftakilerin telaşından anlamıştım. Bir de dershaneye gitmeye başlamalarından.

O zamanlarda dershaneye gitmek, koleje gitmek gibi bir şeydi. Ve ben dershaneye gidemedim, derslere de yeterince alışamadım haliyle.

Sınav tarihi geldi, sınava girildi, tercihler yapıldı, sonuçlar açıklandı...

Heyecanla diktim gözlerimi, komşu mahalledeki tek internet kafenin bilgisayar ekranına:

“Hiçbir okula yerleştirilemediniz.”

Ve işte ilk büyük kaybediş hem de göz göre göre...

Bir gün babamla bir lisenin nnden geçiyorduk. “Hadi” dedi, “Gel seni şuraya yazdıralım.”

“Tamam” diyebildim ben de.

Aslında hiç gitmeyi istemediğim bir okuldu orası. Gerçi sonradan anlayacaktım babama ne kadar dua etsem az olacağını. Ama o günlerde henüz kaderin varlığını da yeterince idrak edemediğimden çok mutsuz olmuştum o okula başladığım için. Okulda her geçen gün daha da çekilmez bir hale gelmişti.

Gidilmeyi hiç istenmeyen bir okul, aşk sanılan ufak tefek gençlik sancıları, biraz da arkadaşlıklar... Ama dahası vardı. Kaybolmuş gibiydim. Kendimi hiçbir yere ait hissedemiyordum. Ruhum tarifi yapılamaz acılarla, kafam cevapsız sorularla doluydu...

Okulda devamsızlık problemim de vardı. Çünkü sık sık okuldan kaçıp evin çatı katına sığınyordum üzerime gelen her şeyden.

Bilmediğim yerlere gitmekten, yeni insanlar tanı-
maktan çekiniyordum. Öyle çok arkadaşım da yoktu,
belki birkaç tane.

Bu yüzden okuldan kaçtığımda bir kafeye ya da farklı bir mekâna gitmek yerine soluğu çatı katında alıyordum. Yalnızlıktan kaçıp yine yalnızlığıma sığı-
nyordum. Melekler okşasın istiyordum kanatlarıyla beni...

İçimde tarifini yapamadığım bir yarım kalmışlık hissi vardı.

Kimseyi tam manasıyla sevemiyordum, güvenemiyordum insanlara... Hatta insanları bırak, kendime bile...

O günlerden birinde, sınıftakilerin çekilmez halleri beni yine kaçmaya itmişti.

Kaçmanın kurtuluş olmadığını belki ben de biliyordum ama yapacak başka bir şey gelmiyordu aklıma.

Üzerimdeki okul formasını bile çıkarmadan hemen çatı katına attım kendimi. Özel köşeme doğru ilerlerken ayağım bir şeylere takıldı.

Pat! Küt! Bir an da her şey yere devrildi. Eşyaları toplamaya çalışırken gözüme bir sandık takıldı...

Daha önce hiç görmemiştim onu. Biraz zorlayınca kilidi açılıverdi.

Sandığın içinde yalnızca eski bir defter vardı. Al-
dım defteri, odama indim. Teker teker sayfalarına
göz gezdirdim.

Rahmetli dedeme aitti bu defter. Yaşadıklarını,
başından geçenleri bir günlük edasıyla yazmıştı.

Bizimkilere sorduğumda, bu defteri dedemin bana
bıraktığını ama vermek için biraz daha büyümemi
beklediklerini söylediler. Anacığım sağ olsun saklamış.

Şöyle söylemiş dedem:

“Yusuf’um, sorsan kaç sene yaşadığımı bilmem.
Yaşamaya dair hatırladığım şey, Allah’ı bulmamdan
sonra başladığı... Senin de önünde yürünecek zorlu
bir yol olacağını tahmin ettiğimden sen daha dünya-
ya gözlerini yeni yeni açtığında ileride sana rehber
olması, güzellikler katması adına bu günlüğü tutmaya
başladım. Sevgilerle... Seni çok seven deden...”

Dedem her zaman ince bir adamdı. Kullandığı en
kötü söz ‘miskin’ kelimesiydi.

Sonradan öğrendim, miskin Arapça ‘yoksul’ anla-
mına gelen bir kelimeymiş.

Dedem ne çok haklıymış. Çünkü bizler en çok da
hakikatten yana yoksulduk.

İçinde olup bitenleri,
bir çay bardağına sığdırabildiğinde
büyüdüğünü anlıyormuş insan.

O gece göğsümde defterle uyuyakalmıştım öylece.

Uyandığında defterin açık kalan sayfasında yazılı bir cümle dikkatimi çekti.

“Allah’ın adıyla...”

Okula geç kalmamak için yataktan kalktım, formamı giydim, telaşla okul yoluna koyuldum, ama aklım gün boyunca defterdeki o ifadede kaldı.

Okuldan çıkıp eve gelirken de yol boyunca dedemin neden yazmaya bu şekilde başladığını düşündüm.

Besmele için ‘en güzel söz’ denir...

Anladım ki yazmaya en güzel söz ile başlamak her şeye yeniden başlamak gibi bir şeymiş. Dedem de öyle yapmıştı. Tüm geçmişini telafi etmek ve geleceğini O’na emanet etmek adına...

Yeniden başlamanın bir anlamı vardı artık benim için de. Rahman ve rahim olan Allah’ın adıyla...

Ertesi sabah gözümü açtığımda sabah ezanı okunuyordu. Pencereme kuşlar konmuştu.

Dışarda kuşların sesi, içerde ise yalnız kalmaktan korkan bir ben vardı.

O an anladım, ne zaman korksam hayata besmele ile başlamadığımdan, O'nun merhametine sığınmadığımdanmış...

Bir şeylerin farkına varmaya başlamıştım artık. Sanki yaşadığım ana dair hayatımda birçok eksik şey varmış da, bu günlük de o eksiklikleri doldurmamda bana yardım ediyor gibiydi.

İyileşiyordum.

Kelimeler insanları öldürebilirdi, aynı zamanda iyileştirebilirdi de.

Dedem, bana hayata dair en güzel şeyleri öğreten adam, onun dilinden, yaşadıklarından dökülen şeyler bambaşka bir yola götürüyordu artık beni.

Daha derinlere inmemi, manayı, özü görmemi sağlayan sihirli bir değnek gibi dokunmuştu hayatıma.

Düştüğüm kuyunun farkına varmamı sağlayan, yine yeniden kuyudan çıkışı gösteren bir ışık gibi aydınlatmıştı zifiri karanlığımı.

Her Şey tüm hızıyla o kadar istemediğim bir Şekilde ilerliyordu ki. Bir mektup gelmeli diye geçirdim bir gün içimden.

KŐ gelmemiŐken hayatıma henüz, gözlerim az da olsa sevinçle bakabiliyorken etrafa, cevap verecek takatim varken, bir mektup gelmeli...

Kalbimin hiç alınmayan kapıları alınsa diye bekliyordum. Bir mektup gelmeli ve ben bir zarfı amanın o muhteŐem ve tüyleri diken diken eden heyecanıyla, en başından baŐlamalıyım insanları yeniden okumaya.

Bir sabah adını bile unutmuŐ bir geleni bekler gibi, biraz buruk biraz sevinçli ve her daim umutlu... Her mektupta yazmaz gönderildiği adres ve her beklenen her zaman gelmez...

Ama beklenir yine de, her Şeye rağmen beklenir bazen.

İşte, ben de insanları, posta kutusunda açılmayı bekleyen bir mektuba benzeterek bekledim...

O mektup geldi mi? Hayır. Ya da geldi ama ben görmedim. “Neden gelmedi?” diye sormadım hiç. Hayatta her şeyin bir nedeni olduğunu biliyordum artık...

Bazen insanın kendine sorduğu sorulara cevap bulamadığını da... Soru da kendisidir, cevap da çünkü...

İşte, hayat böyledir... Ve bazı insanlar da tek bir kelimedenden ibarettir:

“Eyvallah!”

Eyvallah der ve yürümeye devam ederler.

Ben de, gelmeyen her mektup da biraz daha büyüdüm. Ve çatı katımın adını ‘bekleme durağı’ koydum.

Bekledikçe anladım; insan neyi beklerse o olur, beklediği ne ise ona benzemeye başlar zamanla...

İnsan, kaybettiği şeyleri elbette özler. Yeri dolmayacak şeyler vardır bu hayatta. Unutulmaz şeyler hiç unutulmayacak şeyler vardır. Bir gün bir gece yarısı ansızın aklına düşecek şeyler...

Hatıralar, insanlar, duygular, iz bırakanlar vardır ve unutulmazlar.

Hep bir yerde bir yara izi gibi taşırız onları. Kabuk bağlamasını, sızısının dinmesini, bir daha kanamamasını dileriz. Geçmesini beklemekten başka bir şey gelmez elimizden.

Bazen doruğa ulaşır acılar, dayanılmayacak gibi olur. Odanın kapısını her gece çalmaktan, her gece aynı yüreğe aynı sızıları düşürmekten sıkılmazlar.

Unutamayacağın şeyleri unut diyemem sana. Biliyorum, hep bir yerlerde kalır onlar. Tamam unutma, ama kabullen artık. Söylenildiği kadar kolay olmayacağına da biliyorum bunun.